

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginius

Campidonaë, 1673

§. 2. De potestate Regul. ad absolvendu[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

gravissimis Theologis defendi testatur Joann. de Soria in *epilog. summar. p. 2. tr. 1. 72 sect. 1. d. 6.* Et ita ante Trid. ex Palud. docuere Angel. & Sylvest. Addo secundò, eam potestatem, quam Regulares per sua privilegia accipiunt ad confessiones audiendas esse universalem, pro omni tempore & valere ad satisfaciendum cuicunque obligationi, etiam de confitendo semel in anno, proprio Sacerdoti, prout precipitur in *c. omnis. de penit. adeò ut huic obligationi censeatur satisfecisse, qui Regulari confessus fuit, nam ibi dicitur, confessionem esse faciendam apud proprium Sacerdotem, vel alium de ejus licentia, proprius autem non est solus Parochus, sed etiam Episcopus, in tota Diocesi, & Papa in tota Ecclesia, qui censetur dare licentiam, & jurisdictionem Regularibus necessariam, per privilegia. Ita Major in *4. d. 17. qu. 7. Sotus. d. 18. qu. 4. art. 3. Adrian. de confess. qu. 5. Medina. quest. 29. & Afor. 1. p. in 1. lib. 13. c. 2. ubi bene observat extrav. Joan. XXII. & Bened. XI. de quibus in superioribus ita procedere. Et ita Leo X. Sancivit sua const. quæ incipit: Dum intra. publicata in Lateran. sess. XI. Super quo cum año 1644. mota fuisset difficultas, & S. Cardin. Congregatio consultata, an Episcopus possit prohibere Regulares ab audiendis confessionibus, ad satisfaciendum præcepto, de annua confessione, illa die 9. Junii ejusdem anni respondit, quòd non, quam responsionem deinde confirmavit Innocent. X. & ei robor Apostolicæ firmitatis addidit anno sequenti 1645. die 7. Febr. B. quæ incipit: Exponi nobis. publicata 11. Martii sequenti. Parisiis contra Archiepiscopum Burdigalensem.**

De Potestate Regularium ad Absolvendum.

SUMMARIUM.

- 1 Regulares possunt absolvere à casibus reservatis Papæ etiam in Bulla Censuræ 5. 8. Etiam in Bulla est recepta, quando sunt occultis 11. Et ubi non est recepta, licet sint noti. 9. Item & à censuris ab iisdem casibus reservatis 12.
- 4 Regulares possunt absolvere ab omnibus censuris in genere satisfactione exhibitâ.
- 2 Regulares possunt absolvere damnatos ad termines tanquam in morte.
- 11 Casus Papalis desinit esse talis, dum per legem committitur Episcopo.
- 5 Præter casus Bullæ, alii reservantur in Italia.
- 6 Varia decreta emanata, circa potestatem absolvendi à reservatis quam habent Regulares. Dubitatur tamen de illorum sufficientia.
- 13 Episcopus posse absolvere ab occultis Bullæ negant aliqui. Melius affirmant alii. 14.
- 18 Episcopi absolvunt ab occultis Bullæ, non per privilegium, sed sua iurisd. ordinaria. ibid. ad hoc nulla est facta specialis electio personarum ipsorum.
- 14 Tridentino nunquam censetur derogatum, facta speciali expressione 15.
- 16 Bulla Censuræ non tollit privileg. absolvendi à casibus Episcoporum.
- 19 Papa committendo Regularibus casus reservatos, censetur ad hoc eorum personas elegisse.
- 20 Casus reservati pro Italia, non sunt pro Roma.
- 21 Papa sibi reservat casus ob enormitatem. Melius ob censuram annexam. 22.
- 23 Volens absolvere à casu Papæ, debet ante eum cognoscere, an penitens contraxit censuram.
- 24 Ex variis capitibus excusatur quis à contrahenda censura, & seq.
- 27 Conjux incestuosus an amittat jus ad debitum.
- 34 Absolutio casuum Bullæ &c. in nullo casu permissa, quam in solo mortis articulo.

probabile tamen, impeditum ire Romam, posse ab his absolvi 36. maxime si impedimentum est perpetuum 38. Imò etiam si non sit tale 39.

38 Constitutiones revocantes potestatem absolvendi à casibus Bullæ non revocant jus cõmune.

37 Sacerdos absolvere habentem casum reservatum, quam permittere, ut cum præsumpta contritione accedat ad divina.

40 Casus ob quas excusatur quis ire Romam, pro absolutione sibi necessaria, sunt plures & seq.

41 Qui non potest ire Romam, non tenetur mittere. Neq. ire ad Episcopum, nisi quando ita in jure cavetur. 52. & 54. sed potest absolvi à suo Confessario ordinario. 51.

33 Papa non reservat casus sibi simul & Episcopis.

3 Regulares possunt absolvere à casibus Episcoporum. Et hoc non obstantibus Cardinalium declarationibus 55. & 56. Saltem quando non possunt se commodè præsentare Episcopo. 57. vel quando non expedit penitenti, ut ad illum remittatur. 58. Valè que seu pro peccatis seu pro censuris.

62 Censura non admittuntur, nisi secundum quod in jure exprimitur.

61 Si quis dicatur incidisse in censuram, vel casum reser. multa requiruntur & seq.

63 Casuum var. a natura.

70 Absolvens à peccato, non potest validare quod gestum est.

71 Absolvens simoniacum, non potest dispensare ut beneficium retineat.

72 Absolvens non recitatem Horæ, non dispensat à restitutione.

73 Absolvens homicidam, non dispensat ab irregularitate

74 Absolvens uxoricidam non dispensat ad matrimonium.

75 Absolutio data à Confessario secundum plenitudinem sue potestatis, valet in casu, à quo ignorat se posse absolvere.

66 Absolutus à casu reservato, licet invalidè, non tenetur postea iterum se præsentare Superi-

riori, vel habenti reservata. Et hoc sive in censuris, sive in peccatis. 77. & 78.

79 Absolutus in articulo mortis à reservatis, non tenetur se præsentare Superiori, si convalescat.

80 Laicus potest in articulo mortis absolvere à censuris, non tamen à peccatis.

PAulus III. concessit Soc. Jesu facultatem absolvendi ab omnibus casibus etiam Papæ reservatis, exceptis his, qui continentur in Bulla Cœnæ Domini. Sanch. in op. mor. lib. 4. cap. 54. Lamas in meth. p. 4. cap. 3. §. 8. Roder. tom. 1. quest. 61. art. 5. Capuccin. in annotat. ad Casar. v. absol. quoad secul. 1.

Pius II. concessit eidem Societ. facultatem absolvendi eos qui ducuntur ad triremes, tanquam pro articulo mortis Capuccin. loco supra cit. & Celest. Suesl. in Theolog. mor. tract. 8. c. 8.

Eugen. IV. concessit Monasterio Vallesole. Sancti Bened. & universa per illius Congreg. Casinensi Gregor. XIII. Societ. Jesu. Aliique Pontifices aliis Ordinibus, facultatem absolvendi à casibus reservatis Episcopis, de jure, & specialiter. Compend. privil. Societ. v. absolutio. §. primo. Casarub. v. absol. quo ad secul. secundo. Portel. v. casus reservati. nu. 6. & v. confess. erga secul. num. 22. & 30. Capuccin. in resol. mater. absol. Ubi dicit nihil obesse huic privilegio, clem. dudum de sepult. Cruz. in epit. lib. 2. ubi dicit neque etiam obesse Tridentinum. Marsill. in remis. ad idem Trid. sess. 14. cap. 7. idem affirmat, & pro hoc allegat Beiam Henriq. & Delrion. Banny. in Theol. Mor. quest. 8. de ministr. penit. Ubi dicit similiter idem tenere Dian. Megal. Laym. & alios.

Eugen. IV. concessit Monasterio Sancti Bened. de Valladolid. ut tam Prælati, quam fratres ab illo deputati, quoscunque

LEGIA
MILAVNI
ET
MENTARI
N RUGLAS
CELLAR
OSTOLICE

que ad suum Monasterium accedentes, possint absolvere à quibuscunque peccatis & criminibus, excom. fulminationibus, censuris, & pœnis suspens. & interd. à Jure vel ab homine latis in genere, satisfactione exhibita, vel data cautione, de illa exhibenda, saltem per promissionem, Casar. v. *absol. quoad secul. secundo*. & Cruz in *epit. lib. 2. cap. 7.* Ubi affirmat, absolutionem omnium casuum Papa: (etiã non exceptis his qui sunt in Bulla Cœnæ) esse concessam Congregationi, à prædicto Monasterio Vallisfol. denominata. Quod item affirmat Sanch. *tom. 3. de matr. lib. 8. d. 16. nu. 10.* Idem similiter ferè attribuens suæ Societ. in *lib. 4. oper. mor. cap. 54.* Unde Bauny in *sum. cap. 33.* Coninch. *d. 14. dub. 16. num. 207.* Henriq. *lib. 13. cap. 28. num. 2.* Avila *part. 2. cap. 7. disp. 3.* Polanch. in *direct. cap. 4.* & Didac. Perez *lib. 8. tit. primo* dicunt in specie, posse verbi gratiã Regularem absolvere, in foro conscientia, nominatim excommunicationum, data satisfactione, vel de danda cautione, præstita. Quod admittit Portel. v. *confessor. nu. 29.* etiam si casus publicus, & Papalis. Addit ipse *nu. seq. 30.* & Ludov. Molin. *tract. 2. de iust. com. disp. 64. num. 9.* posse item Regularem virtute horum privileg. absolvere à violentia illata personis sacris, & Ecclesiis. Addit Roderic. *to. 2. Bull. in orac. Pauli 3.* Eum dedisse facultatem Minoribus existentibus in Austria & Bohemia, recipiendi ad pœnitentiam, & fidei communionem, quoscunque Lutheranos.

Nota autem primò. Circa hæc omnia Clement. VIII. seu S. Congregat. habito verbo cum ipso anno 1601. die 9. Januar. prohibuisse Regularibus, per Italiam, absolutionem omnium casuum papaliũ, & eorum, quos Episcopi sibi reservant. Deinde anno sequenti 1602. die 29. Nov.

Eadem S. Congreg. habito similiter verbo cum eodem Clemente, & moderando prius illud decretum, fancivit, non prohiberi Regulares extra Italiam absolvere, nisi à calibus Bull. Cœnæ Dñi, & quos Episcopi sibi in suis singuli Dioecesebus reservant. Intra Italiam verò, ab illis omnibus similiter, & quinque aliis, nempe Ariolatione clausuræ monialium ad malum finem. Ab iniectione manus violentæ in Clericum. A Simonia real. vel confidentiali, circa beneficia. A provocatione, & pugna in duello, contra decretum Trident. vel Constitutiones Gregor. XIII. quæ incipit: *Ad tollendam.* à violatione immunitatis Ecclesiasticæ circa confugientes ad Ecclesiam, contra constitut. Greg. XIV. quæ incipit: *Quæ altas.* Deinde eadem Sac. Congreg. die 1. Jan. anno 1617. habito verbo cum Paulo V. tunc Sum. Pontifice, iterum hoc idem decretum innovavit, & publicavit. rursum sub Urbano VIII. habito similiter verbo cum ipso. anno 1628. die 18. Nov. Ut post tot revocationes, & declarationes, nulla jam relicta Regularibus videatur potestas, circa prædictos casus. Ita tenent ac docent Farina. *c. 4. par. de posth. 110.* Barbof. in *coll. Bull. v. casus reg. Et v. confessor. regul. In tract. de off. & pot. par. 1. cap. 19. & de off. & pot. ep. par. 3. alleg. 1.* Portel. v. *confessor.* Aufon. in *sum. Dian. absol. à reser. num. 30.* Tambur. Nald. Molin. Quar. & passim alij.

Verùm nonnulli revocant in dubium an prædictæ constitutiones habeant conditiones ad legem requisitas, & consequenter sufficientem efficaciam derogandum privilegiis Regularium. Nam videtur esse opinio Soc. Jesu quæ non, quia in cõpend. privilegiorum Regularium v. *Bulla Cœnæ.* Sic dicunt: *Nulla Sac. Congregat. facultates censentur revocate per Bullam Cœnæ.*

cent Domini. Quod si Societas non reci-
piat revocationes Bullæ certè neque præ-
dictas constitutiones, quæ non sunt factæ
nisi in augmentum, & ad iterandas, &
magis inculcandas ejusdem Bullæ revo-
cationes.

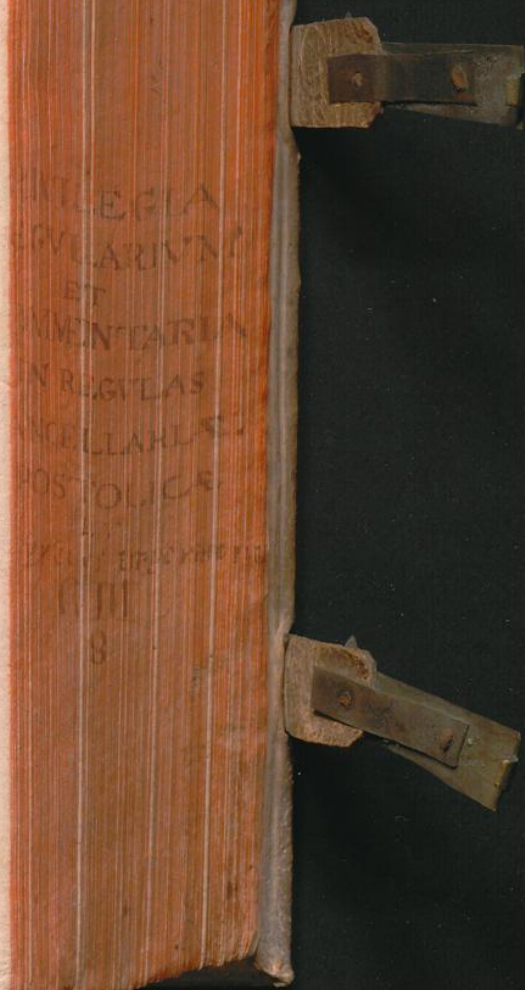
Quicquid autem sit de hac difficultate,
quæ tractabitur sectione sequenti. Cum
Bulla Cœnæ non sit recepta in multis lo-
cis, neque consequenter officiat privilegiis
Regularium, nec etiã prædictæ constitu-
tiones illis officiant in iisdem locis, quo-
ad casus ejusdem Bullæ, nam etiam in tali-
bus locis, simplex Sacerdos habens pote-
statem simplicem absolvendi à mortali-
bus, potest absolvere à casibus Bullæ, nisi
aliud obstat, ut inter alios notat Bauny in
sum. c. 34. & Soler. ad calcem Naldi posi-
tus, in tract. de pot. conf. cap. 9. qu. 5. Ubi pro-
hoc allegat Navarr. & Afor. & ait in con-
sequentiã, quod verbi gratiã in Gallia,
Germania, vel Anglia, impunè leguntur
libri heretici, & sic de alijs.

In locis verò in quibus Bulla est rece-
pta, & admittis etiam supramemoratis
constitutionibus poterunt Regulares per
sua privilegia absolvere ab ejus casibus
occultis, eo modo quo Episcopis concedi-
tur à Trid. sess. 24. cap. 6. de reform. quando
verò casus dicatur occultus, vide infra
unde pot. pr. al. ad absol. & disp. Nam casus per
legem commissi Episcopis, nõ sunt am-
plius Papales, sed jam Episcopales, ut inter
alios observat Machad. in perf. conf. lib. 1.
p. 11. c. 3. doc. 4. privilegia autem Regu-
larium concedunt ipsis absolutionem ca-
sum, Episcopis à jure seu lege reservato-
rum, & in memoratis constitutionibus
excipiuntur illi soli, quos ipsi sibi specia-
liter reservant, ergo Regulares possunt
per sua privilegia absolvere à casibus
Bullæ, & quinque alijs reservatis, quando
sunt occulti, & ita tenent Sanch. in oper.

mor. lib. 4. cap. 54. Trull. in Bull. lib. 1. §. 7. c. 2.
dub. 6. Millard de poenit. cap. 57. infr. 1 Macha.
supra cit. Navarr. Chassaing. & alii. Adde,
posse item Regulares absolvere à censuris
ob eosdem casus occultos contractis, se-
cundum Sanch. in sum. lib. 6. cap. 17. Angl.
Polanc. Ledesin. Henriquez Rodriq. Na-
varr. & Sot. quos ibi citat. Adde etiam no-
minatim excommunicatos, ob eosdem
casus in foro cõscientiæ secundum Sayr.
in thes. lib. 2. cap. 20. nu. 29. Avil. 2. p. cap. 7. d. 1.
dub. 5. Valent. Porrel. & alios, Et Ratio est,
quia hæc omnia quæ sunt occulta, vel quæ
spectant solum ad forum conscientiæ, al-
feruntur à Trident. commissa Episcopis,
Regularibus verò, quicquid Episcopis à
jure concessum invenitur, per privilegia
transmittitur.

Contra hanc doctrinam tamen solent
aliqua allegari, & primò quidem falsum
esse, quod possint Episcopi absolvere à
casibus Bullæ occultis, virtute Tridenti-
ni, quia quamvis ita sit, quòd occultorum
absolutio sit illis cõcessa, non tamen isto-
rum, quia quoad illos, revocatur quælibet
facultas absolvendi, in nõ obstantiis ejus-
dem Bullæ, quòd si illa non obstantiã re-
vocant facultatē Episcoporum, à fortiori
Regularium. At etiam si aliqui ita tene-
ant, sunt tamen plures, qui cõtrarium, ex
quibus Bann. 2. 2. q. 11. a. 4. Nugn. in add. ad
3. p. q. 8. a. 5. lib. 10. Gran. tr. 15. d. 14. sect. 2. Lor-
ca d. 45. Zer. in pra. c. 15. q. 20. Rodr. in sum. p.
1. c. 81. Couz. in sum. lib. 10. c. 6. dub. 14. & Hen-
riq. lib. 6. de poenit. c. 14. In quos inclinat A-
vil. p. 2. c. 7. d. 1. d. 6. Et probabil. putat G.
Hurt. d. 15. de exc. diff. 3. Et in praxi videmus
Episcopos ita observare, & à talibus casi-
bus absolvere, quòd consequenter possunt
Regulares. Ad hoc autem quod dicitur,
non obstantias appositas in Bulla, revoca-
re concessionem factam Episcopis à Tri-
dentino, Respondeo falsum esse, nam sic
habet

P

habet Bulla: non obstantibus privilegiis quibus-
 cunque etiam a cujusvis Concilio generali Cano-
 nicis concessis. At Episcopi non absolvent
 ab occultis Bulla, virtute alicujus privi-
 legii sed sua jurisdictionis ordinaria,
 Tridentinum enim illo suo decreto non
 concedit illis aliquod privilegium circa
 praedictos casus, sed liberum usum suae ju-
 risdictionis relinquit. Unde attento quod
 Episcopi possint in sua Diocesi omnia, &
 ab omnibus casibus absolvere, exceptis
 his in quibus Papa vel Concilium ligat illis
 manus, ideo quia Bulla revocat solum
 privilegia, patet quod non obstantibus e-
 jus clausulis, possunt Episcopi ab ejus ca-
 sibus occultis absolvere. Deinde R. con-
 stituta à Trid. esse in tanta Religione in
 Ecclesia, propter Concilii dignitatem, ut
 nunquam censeantur comprehensa sub
 ulla revocatione, nisi expressa mentio
 Concilii fiat, quod non contingit in
 Bulla Coena. Dices, si conceditur per Bulla
 non obstantias abrogari privilegia ab-
 solvendi ab ejus casibus, ergo saltem Re-
 gulares non poterunt amplius ab illis ab-
 solvere, cum omne quod possunt, non
 possint nisi per privilegia (quidquid sit
 interim de Episcopis.) R. negando con-
 sequentiam, quia Bulla revocat quidem
 privilegia data directe ad absolvendum à
 suis casibus, non autem data ad absolvendum
 ab Episcopalis casibus, casus autem Bulla
 occultis, non sunt amplius Bulla, sed Epi-
 scopales, ut in superioribus dixi.

37 Obijciatur secundò contra meam opinio-
 nem, ea privilegia quae concedunt Regu-
 laribus casus reservatos Episcopis intel-
 ligi, de his, qui illis jure antiquo reservan-
 tur de quibus Gloss. in cap. si Episcopus de pœ-
 nit. in 6 Sylv. Armill. Angel. in sum. v. casus.
 Sed R. hoc gratis dici, nam posito, quod
 casus Bulla occultis sint facti Episcopales,
 & privilegia Regularium concedant illis

casus Episcopales, sine discrimine, non
 video, cur gratiam debeamus coactare &
 restringere ad casus reservatos Episcopis
 jure antiquo, privativè ad reservatos ju-
 re novo. Dices, restitutionem hanc ideo
 esse faciendam, quia quando Tridentini
 committit Episcopis casus Papales occul-
 tos, censetur personas illorum ad hoc ma-
 nus elegisse, & delegare, quod non con-
 venit Regularibus, sed R. etiam & hoc
 gratis dici, quia Episcopi non absolvent
 ab illis casibus ut delegati sed ut Ordina-
 rii, quia ut supra notavi, in his quae Pa-
 pa committit Episcopis, & praecipue, quae
 absolutiones, non censetur eos delegare
 sed manus solvere, & suae jurisdictionis
 usum liberum relinquere ut interim no-
 taceam etiam personas Regularium, ce-
 sendas merito à Papa electas ad hos actus
 ad quos illis concedit privilegia. Et quia
 haec de casibus Bulla occultis, non
 pariformiter intelligi debet de quibus
 aliis reservatis in Italia, quando similia
 sunt occulti.

Nota secundò circa eosdem quinque ca-
 sus, eos reservari Regularibus, per Italiam
 unde ego infero, ipsorum absolutionem
 non esse reservatam in Urbe Roma, licet
 sit caput Italiae, & totius Orbis, nam pro-
 pter singulares ejus prerogativas, non
 venit nomine Italiae, nec in ea compre-
 henditur, & maxime in odiosis & rele-
 vationibus, & ita satis clarè potest colli-
 gi ex ipso textu constitutionum, in quibus
 praedicti casus reservantur.

Nota tertio circa eosdem casus qui-
 que. Illos qui continentur in Bulla Coena
 & alios Papales, quod licet alicui, ut Grotius
 Hurt. d. 1. 1. de pœnit. d. si. 3. Vasch. Corne-
 Henriquez & quidam alii, putent, Papam
 sibi eos reservare, ratione enormitatis
 Alii tamen, ut S. Antonin. 3. p. 11. 17. cap. 1.
 Dur. in 4. d. 17. q. 15. Lain. in meth. p. 1. cap. 1.
 §. 3. Caie-

18 Caietan. in sum. v. casus Navarr. in man. 224. quoad secul. 2. n. 18. censent illum sibi esse reservare, solum ratione censurę annexę, atque ideo non casum ipsum, sed censurę esse reservatam. Et ita esse de jure affirmat Suar. 10. 4. d. 26. sect. 2. concl. 2. & Noll. v. casus 1. quamvis aliquando secus contingat in praxi. Verum cum praxis sit quę facti, de qua nullibi constat, ideo ad id quod juris est attendendo, & sequendo posteriorem opinionem tanquam favorabilem, & probabilem cum versemur in materia odiosa, atque ideo restringenda. Debet ante omnia prudens Confessarius expendere, an pœnitens qui casum commisit, simul censuram contraxerit, & si quidem contraxit, poterit se gerere secundum ante dicta, sin autem, absolvet illum perinde ac si casus non foret reservatus, quia de facto non est respectu ipsius. Excusant autem ab incurrenda censura, aliavē pœna spiritali, multę circumstantia, & primò quidem Ignorantia seu pœnis seu facti, ut docet D Th. 2. 2. q. 75. a. 3. Sanchez. 10. 3. de matr. lib. 9. d. 32. Lud. Mol. 1. 9. de iust. tr. 5. d. 31. & passim alii. Idque etiam si sit vincibilis & affectata, seu casualis, quando censura data est cōtra eos, qui temerē, vel sciēter fecerint rem veritam, vel qui facere pręsumserint, vel quando hoc supponit dolum. Cign. cap. ignorantia de reg. jur. in 6. Donell. in com. jur. civil. lib. 1. cap. 18. & 20. Gapl. Hurt. de censuris in com. d. 12. Et de excom. d. 13. dis. 1. Cælest. sueff. 17. d. 3. cap. 5. Angel. v. dolus. Tabien. eod. v. Syle. v. culpa Et Ghilin. v. excommunicatio.

23 Vermiculat in quā ignorantia facti non tantum si versatur circa substantiam actus, sed etiam si circa circumstantiam, propter quam censura est lata, ut si quis volens occidere hominem, occidat Clericum, ignorans illum quem occidit, esse

26 talem. Hurt. diff. 21. cit. Et item ignorantia juris, non tantum, similiter quando versatur circa substantiam actus, sed etiam quando circa circumstantiam, ut si aliquis faciat rem, quam quidem scit esse malam, & prohibitam, non tamen esse prohibitam sub censura. Portel. v. ignorantia in addit. Avila par. 2. d. 5. dub. 7. Valch. dub. 16. de excom. Hurt. citatus, & alii. Et sic v. g. conjux incestuosus, cum ignoratione pœnæ 27 privationis juris ad debitum conjugale, non indiget dispensatione, secundum Portel. cit. Graph. & alios, quorū opinionem probabilem putat Ludov. Mol. 10. 6. de iust. tr. 1. d. 5. d. 71. nu. 9. Ubi pro hoc allegat Sorum. Sed supponunt illi privationem juris ad debitum, esse impositam per modum pœnæ incestus, quod est falsum, imponitur enim propter affinitatē contractam, unde quamvis sit vera eorum doctrina, exemplum, nam admitto. Sed & item valet eadem doctrina, etiam si is qui facit rem prohibitam, sit ita affectus, ut non omitteret facere, quamvis sciret esse prohibitam, sub censura. Caietan. 1. 2. qu. 76. art. 3. Mol. & passim alii.

28 Excusat secundo ab incurrenda censura, oblivio, seu inadverentia actualis, quia hæc æquiparatur ignorantia, adeo ut is qui rem prohibita sub censura operatur, eam tamen non incurrat, si operando vel imediatē ante, de illa non cogitavit, quamvis alias sciat habitualiter censuram esse annexam tali actioni. Suar. 3. p. 10. 5. d. 4. sect. 8. Alor. lib. 1. inst. cap. 16. qu. 3. & 4. Sanchez. in op. mor. tom. 1. lib. 1. c. 16.

29 Tertio Imperfectio actus, seu inde liberatio, ut si pœnitens operatus est ex primo motu irę, semisopitus, semiebrius, aut ex quacunq; alia causā sibi plenē non præsens; vel quando in tali actione non peccavit mortaliter, seu ob parvitatem materię, seu ob aliam causam, secundum

REGIA
BIBLIOTHECA
MURICULATA
ET
MURICULATA
IN REGVLAS
CELLARUM
OSTIOLARUM
ET
MURICULATA

communem doctrinam.

- 30 *Quartò*. Quando is qui operatus est, non fecit rem prohibitam, sub omnibus circumstantiis sub quibus prohibita est sub censura, & propter quas censura est adjuncta.
- 31 Ac demum *Quintò* excusatur à censura, is qui fuit solum complex principalis agentis, nisi lex aliud dicat. *Clar. in pract. crim. qu. 86. §. 2. Caiet. in sum. v. excommun.*
- 32 Et communiter alii. Quando verò lex comprehendit complices cum principali agente, si is non contrahit censuram, nec complices. *Gloss. cap. ad audientiam 2. de sent. excom. Et Covarr. in rubr. de homicid. 2. par. relec. num. 5.* Fallit si lex aequè principaliter ferat censuram in complicem, atque in principalem agentem, & eos liget independentè à se invicem.
- 33 An autem ignorantia reservationis censuræ, excuset ab illa incurrenda? *Joann. de Lugo dist. 20. de Sacram. penit. sect. 2.* ait, quòd si reservatio facta est per modum pœnæ, probabile est censuram non habere locum in ignorante, secus si facta est per modum medicinæ, propter circumstantiam, quæ meritò exigit, ut consulatur Pontifex. Quæ opinio si ab autoritate Eminentiss. Cardinalis probabilitatem vendicare queat, puto, jam paucos ituros Romam pro suis absolutionibus.
- 34 Nota *Quartò* circa eosdem casus Bullæ, & quinque alios, sic eorum absolutionem reservari in constitutionibus Cardinalium, ut solus articulus mortis excipiat, sublatis hac in parte privilegiis. Attamen quia jura concedunt Episcopis absolutionem reservatorum quando non est recursus ad Papam, aut in simili alia necessitate, & in prædictis constitutionibus, non derogatur juri communi, sed privilegiis. Ideo detentus legitimo impedimèto,

quominus Romam eat, poterit absolvi ab Episcopo, vel alio habente similem jurisdictionem, non per privilegia, sed virtute juris cõmunis, & ita statuitur in cap. de cetero, & c. ea noscitur de sent. excom. Facit quia esset nimis durum, non posse hominem contritum absolvi nec admitti ad participationem Sacramentorum. Quinetiam plerumque foret injustum, quia sic cogeretur prodere suò delictum, & jacturam famæ incurrere, ad quod nemo potest obligari. Imò pro qua servanda, concedunt DD. posse excommunicatum irregularem cum contritione se divini admiscere. Unde quia minus est inconveniens, & minus periculosum, ut impenitus ire Romam, absolvatur ab ordinario, vel alio habente potestatem, quam cum sola cõtritione præsumpta, accessu ad divina, ideo dicendum est posse illum absolvi non obstantibus prædictis constitutionibus. Ita Tamb. to. 2. de iur. Abb. d. 1. q. 15. Henric. de penit. lib. 6. cap. 9. q. 10. & Guttier. de matr. c. 19. Avil. 2. p. cap. 7. dub. 6. Nald. v. Bulla Cane nu. 63. Mancian. pract. 4. visit. instr. dub. 18. Et alii graves, optima nota Theologi, quorum opinionem probabilem putat Duard. in Bull. Bonac. tomo 3. d. 1. quest. 22. par. 2. Quod vel maximè verum est, & admitti debet respectu ejus qui laborat impedimento perpetuo, quia tale impedimentum comparatur articulo mortis secundum D. cast. to. 2. de Sacram. tr. 8. d. 11. dub. 16. Garza in enchir. Episc. v. absolutio Gaspar. Hurt. d. de penit. dist. 13. Palaum & alios. Quod vis etiam in illis qui impedimento perpetuo laborant, locum dare possunt, & de his locutos auctores superius retos, credere, & secundum illos absolvi re. Nam pro hoc extant plures canonici in rubr. de sent. excommun. Sed tunc obler-

observandum erit, ut quando aliquis tali impedimento non perpetuo laborans, capit absolvi, ad Episcopum saltem, vel Legatum Apostolicum accedat, seu ad alium habentem similem potestatem. Et is exigat ab ipso juramentum, de se presentando Sedi Apostolicae, ubi primum impedimento liber erit, ut dicitur in illis locis, & si suae promissioni non satisfecerit, eandem censuram recidet, juxta cap. *essum. eod. in 6.*

40 Porro causa legitima, ex quibus excusatur quis ire Romam pro accipienda absolutione reservata sunt primò propter Sexum *cap. mulieres. de sent. ex. Sylv. v. absol. 4. n. 3. Sayr. de cens. lib. 3. cap. 28. nn. 11. & passim alij.*

41 Secundò. Propter aetatem senilem vel imuberem. *cap. ea noscitur cap. quod de his. & c. quamvis de sent. ex.*

42 Tertio. Propter periculum mortis, vel vel alterius gravis incommodi, quod reus posset in via pati, ut si habet inimicum *cap. ea noscitur cit. & cap. de cetero, eod.*

43 Quarto. Propter paupertatem, si non habet sumptus necessarios ad viam, & alias non solet mendicare *cap. quod de his. & c. cap. r. quamvis eod. Panor. cap. ea noscitur cit. Sylv. & Sayr. citati.*

44 Quintò. Propter infirmitatem, quando est habitualis, licet non periculosa, *cap. ea noscitur & cap. quod de his cit.* Ubi Innocent. & post ipsum Sylv. cit. excusat laborantem podagra, febrì quartana, aut valerudinarium.

45 Sextò. Propter conditionem subjectionis, si non sit sui juris, ut Religiosus *cap. Monachi. cap. de monialibus. & cap. cum illorum. de sent. excommunicat. Navar. in man. cap. 11. num. 98. & 90. Mancini in pract. 4. v. in sup. dub. 18. Filius familias, licet pubes, cap. mulieres cit. Navar. & Manc. citati. Et servus cap. cit. mulieres. & cap. relatum eod.*

Septimò. Propter membrorum seu defectum, seu imperfectionem *cap. cit. ea noscitur.* Ubi Panorm. hoc titulo excusat caecum vel claudum.

Octavò. Propter damnum, quod tempore absentiae, vel occasione illius, timeatur aliis eventurum, quo titulo Armilla excusat eum qui labore diurno solet suam familiam alere. Et Aufon. *in sum. v. absol. à cens. dominos temporales, qui non possunt facillè suis arcibus aut subditis abesse, & à fortiori habentes curam animarum.*

Nonò. Propter quodvis aliud impedimentum, quod judicatur rationabile, & supramemoratis æquiponderat. *cap. de cetero. & c. quod de his. & c. quamvis citatis.*

Et qui non potest ire Romam, ut se personaliter presentet Papae, non tenetur mittere, ut eum communi docent Hugolin. *in Bull. Caene. 3. p. Henriq. lib. 12. cap. 3. Lud Mol. tract. 3. de iust. d. 64. Duard. lib. 3. §. 2. quest. 8. & Furr. d. 15. de excom. diff. 3. Sed potest petere absolutionem sibi necessariam à suo Ordinario, ut monet Navar. *in man. cap. 27. nu. 89. Fum. in armit. v. absolutio. n. 4. Sylv. eod. v. 4. n. 7. Panorm. cap. de cetero de sent. ex. Felin. cap. quamvis. eod. & alij Canonista. in cap. eos qui. eod. in 6. Vel à suo parocho, si non patet ei accessus ad Episcopum, secundum Innocent. *cap. 1. extra. eod. Fum. loco. cit. Et Angel. v. absolutio. 3. n. 17. Quod Aufon. in sum. Dian. v. absolvere à censur. num. 36. ad-admittit non tantum, quando absolute non patet accessus ad Episcopum, sed etiam, quando non patet ira facilis. Fortè etiam posset dici nec teneri ire ad Episcopum eum, qui non potest ire ad Papam, nisi in casu manus violentae in Clericum, aut aliis (si qui sunt) pro quibus ira in jure cavetur, at quantum ad ceteros, fas esse cuilibet sacerdoti approba-***

REGIA
BIBLIOTHECA
PADERBORNENSIS
ET
MUSEUM
HISTORICUM
MUSEUM
HISTORICUM
MUSEUM
HISTORICUM

53to, ab his absolvere, quia Papa nō reservat sibi casus, & Episcopus cōiunctim, aut in supplementū, sed sibi soli & privativè ad quemlibet alium. Unde si accidat ut quis aliquo casu ligatus non possit ire ad Papam, censetur Papa per epicheiam, aut cum illo dispensare, vel nolle ut in tali occasione casus sit reservatus pro ipso.

54 Dicere autem quòd debeat ire ad Episcopum, non possumus, nisi ut dictum est, quando ita in Jure cavetur, quia onera & odia non inducuntur, nisi quatenus invenitur in Jure expressum, invenitur autem, pro percussore Clerici, ita expressum in multis locis v. g. in *cap. de cetero. de sent. excom.* At pro aliis casibus solum statuitur, ut juramentum recipiatur de se presentando Papæ, ubi primum impedimentum cessaverit, c. *quod de his. & c. qu. univ. eod.* quis autem debeat absolvere, non dicitur. Ergo signum est, hoc relinqui Confessario ordinario pœnitentis. Atque hæc circa casus Pontificios reservatos, salva in omnibus doctorum censura.

Quod verò attinet ad Episcopales, admittis constitutionibus Cardinalium, de quibus in superioribus, non possunt Regulares absolvere ab his, quos ipsi Episcopi, in suis quique Diœcesibus reservant. Sed quia à nonnullis (ut jam monui) revocatur in dubium, an illæ constitutiones sint sufficientes ad derogandum privilegijs Regularium, ideo à nonnullis etiam asseritur, illis non obstantibus, posse Regulares à prædictis casibus absolvere. Et ita inter alios tenent Andreas

55 Mendo in *Bull. cruciat. d. 23. cap. 4.* Urban. ab Ascens. in *Theol. Mor. tr. 2. dist. 1. c. 1. reg. 7.* Hinoiosa in *direct. decis. regul. v. confessarius* Chastain. *tr. 5. cap. 2. prop. 2.* Et alii apud Dian. *to. 11. tr. 2. ref. 9.* Ubi ipse aliis allegatis tenet contrariū. Unde inferas utram-

que opinionem esse probabilem, cum utraq; suos auctores, suasque rationes habeas.

Imò longè probabiliorem (ne dicam solam probabilem) ipse Diana redidit præcedentem. Nam solutio difficultatis pendet ab ista, an constitutiones Cardinalium factæ, habito verbo cum Sanctissimo, obligent, & habeant sufficientem efficaciam ad derogandum privilegijs. Ipse autem Diana *tr. 2. cit. ref. 22.* allegatis auctoribus, quos ego superius citavi, fuse deducit eorum rationes, ac nulli respondendo, simpliciter sic dicit, ac totam quæstionem concludit: *Tu reverentissime Lector, inter pugnantes Doctorum sententias, illam sequere, quæ magis auctoritate Congregationis favet, & revera omnino mihi displicet opinio Bruni & Vericelli, de declarationibus Cardinalium, factæ verbo cum Sanctissimo.* Sic se putat Diana nodum Gordianum solvisse, & omnem quæstionem difficultatem removisse sua asseritione, de dispendio opinionis Bruni & Vericelli. At placet aliis & mihi, cur non illam sequar? Cur ego sequar, faventes Cardinalibus opiniones, si nullum motivum nullæ ratio adducitur, quæ ad hoc me inducat? An justum motivum amplectendæ alicuius opinionis, solū quia favet Cardinalibus? Sed cur Diana mora quæstione, fuse deducit rationes pro opinione, quæ respicit constit. Cardinalium, & ad nullam respondet? An quia oblitus? An quia non habet quod respondeat? An quia ipse opinionem Bruni & Vericelli veram putat, sed Romæ, & in facie Cardinalium profiteri non audeat contentus alieno nomine astruere? &c.

Ut ut sit, certè quando Regulares non possunt cōmodè se presentare Episcopis pro ipsorum casibus, permittitur ipsis plenariè Episcopali auctoritate, concel-

fiore, quam Eugen. IV. fecit minorib. de
 quo Compend. mendic. v. absol. quoad secul.
 & Chaff. tr. 5. cap. 2. prop. 2. Et quam ego
 puro non tolli per constitutiones Car-
 dinal. etianisi admittantur, argumen-
 to eorum quæ diximus, pro iis casu-
 bus, in quibus non patet facilis ad Papam
 accessus, siue interim difficultas se teneat
 ex parte pœnitentis siue ipsius Episcopi,
 siue alterius circumstantia-
 55 Imò, quando Sacerdos iudicat, non
 expedire salutem pœnitentis, si remittatur
 ad Episcopum, potest illum absolvere,
 quamvis abas nullo privilegio sit muni-
 tus. Nam eo casu, censetur pœnitens la-
 borare iusto impedimento, atq; ideo Epi-
 scopus consentire per epicheiam ut ab-
 solvatur, vel nollet, ut sit reservatum pro
 illo laicum peccatum, si enim quis execu-
 tur ab eundo Romanam, vel ad Episcopum
 propter impedimentum corporale, quan-
 to fortius, si illud respicit animam & sa-
 lutem æternam. Et ita tenent Angel. v.
 casus Episc. refer. per notata à Panorm. in cap.
 quod de lectio. de consang. & cap. at si Clerici. de
 iudic. Dicast. de Sacram. to. 2. tr. 8. d. 11. dub.
 17. Diana to. 11. tr. 8. ref. 49. Et Nald. v. ab-
 sol. à censur. n. 15. Ubi pro hoc allegat Suar.
 & Reginald. Quod locum habet, non
 tantum quoad peccata, sed etiam quoad
 censuras secundum Angel. lo. cit. Et etiam
 quoad reservatas, secundum Dian. ite cit.
 60 Pro uberiori autè instructione, in hac
 materia censurarum, & reservationum.
 Nota quintò. Quòd cum illæ sint odio-
 se, adeo & nulla unquam præsumitur aut
 inducitur, nisi quatenus invenitur in ju-
 re expressum, ut notat Crot. cap. quia in
 61 omnia. de usur. Ad hoc verò ut aliqua cen-
 sura, lata in iure, incurratur, vel ut casus
 reservatus dicatur perpetratus, multa
 prorsus requiruntur à DD. Et primò qui-
 dem, ut actus sit verus, non improprius,

aut fictus, vel in quo per fictionem ali-
 quid inducatur Burg. cap. Canonum. de
 offi. Archid. cap. licet de for. comp. Et bi DD.
 Secundò. Ut sit perfectus & cõpletus, 62
 in sua specie, non solum physica, sed etiã
 morali, hoc est factus secundum omnes
 illas circumstantias, sub quibus à lege
 prohibetur. Innoc. cap. 1. de pres. Felin. eod.
 Crot. cap. quia in omnibus. de usur. Arr. de
 Valder. cap. porro. eod. Ioan. Andr. cap. 1. de
 homicid. in 6. Barth. l. si is qui cum relo. C. ad
 l. cor. de sicar. Castr. & Ang. l. 1. ff. quod quisq;
 Tertiò. Ut sit factus cum dolo, hoc est 63
 cum certa scientia, & plena deliberatio-
 ne. Avila in tract. de censur. p. 1. dub. 11.
 Quartò. Ut actus sit purus, & nudus, 64
 nulla circumstantia vestitus, alia ab his
 quæ notantur in lege. Nald. v. Abbas. n. 1.
 Quintò. Debet esse sic factus, ut agens 65
 operando peccaverit mortaliter. D Th.
 & Palud. quos citat, & sequitur Armil.
 v. excommunicatio. num. 8.
 Sextò debet censura vel casus refer- 66
 vatus intelligi solum de principali agente,
 non de cooperantibus, nisi aliter in le-
 ge dicatur. Nald. v. casus. n. 3. & Chaff. tr.
 4. cap. 2. prop. 1.
 Septimò. Debet is qui operatus est, ef- 67
 se certus, tam quòd casum ipsam prohibi-
 tum, commiserit, secundum omnes
 suas circumstantias, quàm quòd comit-
 tendo peccaverit mortaliter, ad hoc ut
 teneatur recurrere ad Superiorem: quòd
 si est dubius non tenetur, quia liberras
 stat pro ipso Suar. d. 4. de cens. sect. 6. Egid.
 d. 13. n. 75. Sa. v. casus refer. & Gasp. Hurt. de
 censur. in com. diff. 13. Et d. 11. de panit. diff. 6.
 Et si actus deficit in aliqua circumstantia 68
 ex relatis, aut aliqua superabundat, non
 reputatur esse ille, qui fuit reservatus, vel
 cui annexa fuit censura, sed alius, ut cum
 communi notat Hurt. supr. cit. Et Sanch.
 to. 3. de matr. lib. 8. d. 8. quia tale secundum
 quid;

REGIA
 BIBLIOTHECA
 ET
 MUSEUM
 HISTORICUM
 PADERBORNENSE

quid, non est proprie tale. l. i. ff. de donat. & l. cum ex ratione. eod. de excus. tur.

- 69 Nota sexto, quosdam casus esse simpliciter reservatos, quibusdam censuram annexam, aliis poenam, aliis utrumque. Et hanc diversitatem debet imprimis nosse prudens Confessarius, quia licet Regulares possint absolvere à plurimis casibus quoad culpam vel censuram, rarius tamen quoad poenam. Et sic v. g. quando actus irritatur à lege, non potest Regularis illum validare, licet absolvat à peccato commisso dum exercebatur. Sic licet absolvat à simonia, non tamen potest dispensare cum simoniacis, ad renitendum beneficium: licet absolvat illum qui non recitavit Horas, non tamen potest dispensare à restitutione fructuum beneficii; licet absolvat illum qui occidit vel mutilavit, non tamen potest cum illo dispensare in irregularitate, quam contraxit; licet absolvat eum, qui uxorem occidit, non tamen potest dispensare, ut adulteram ducat, & sic de pluribus aliis fallit ubi ad hæc habet privilegium, secundum dicenda in sequentibus.
- 70 Nota septimo, semper esse validam absolutionem datam à Confessario, secundum potestatem, quam ille habet, licet forte ipse non sit conscius sui privilegii, modo dum absolvit, intendat absolvere, secundum extensionem suæ potestatis, quod sine dubio omnes intendunt & exprimitur in his particulis formæ absolutionis. *In quantum possum, & indiges.*
- 71 Octavo. Confessus habenti potestatem absolvendi à reservatis vel censuris, manet liber à reservatione, etiamsi forte propter suam indispositionem, sit adhuc in reatu coram Deo, nec de facto absolutus, nisi putativè. Unde quando melius dispositus, volet repetere confessionem, non erit opus ut iterum accedat ad Superiorem, vel ad alium habentem casus reservatos, sed poterit absolvi à simplici Sacerdote, qui sit approbatus. Et quidem de censuris nullum est dubium, nam ut ab his quis absolvatur, nulla in eo dispositio requiritur, sed sufficit voluntas absolventis. De peccatis verò probatur, quia peccata non reservantur præcisè propter absolutionem, sed ut poenitens se sibi Superiori, instruat, & ejus mandatis pareat, quando verò semel se illi præsentavit, censetur satisfecisse suæ obligationi, & Superior sufficienter instructus de ejus Statu, atque ideo poterit jam quocumque alio absolvi, si forte absolutio accepta à Superiore, fuit invalida, respectu sui casus cessat reservatio, ut Covar. cap. alma. de sentent. excommun. v. 1. p. 8. n. S. Antonin. 3. p. tit. 14. Adrian. 4. de confess. Tabien. v. absolutio 2. nu. 39. Amil. & Cajetan. v. casus. Angel. v. confessio nu. 1. Sylv. eod. v. 1. qu. 4. nu. 7. & qu. 19. n. Rosell. eod. v. 2. nu. 9. Sa eod. v. nu. 7. Novar. in man. cap. 26. num. 13. Henric. lib. 6. cap. 16. Gabr. in 4. d. 17. q. 1. a. 3. d. 2. Suarez. poenit. d. 31. sect. 4. & Conin. d. 8. de sac. d. 1.

Absolutus à Regulari in articulo mortis à censura, seu casu reservato Papæ manet absolutus in futurum: & si superaverit, (etiam admissis constitutionibus Cardinalium) non tenebitur se præsentare Papæ, quia in prædictis constit. revocantur quidem privilegia, absolvendi à casibus earum, sed tamen excipitur articulus mortis. Ergo privilegia manent suo vigore, pro illo articulo, & consequenter absolutus in eo manet liber à præsentando, seu Papæ, seu alteri. Henric. lib. 6. cap. 9. & lib. 13. c. 29. Peregrin. in compend. privil. cler. reg. v. absol. quoad sac. §. 1. Merol. tom. 1. d. 1. cap. 2. & Cutillo addit ad 4. præf. Mancini dub. 40. Ad jurat. ro, quæ possent in contrarium allegari.

respondeo, ea intelligenda seclusis privilegii, at ubi admittuntur privilegia, locum non habet eorum dispositio.

Nono magna est differentia inter absolutionem, quae datur a peccatis, & eam quae a censuris. Nam a peccatis nemo absolvitur, etiam in articulo mortis, nisi sit Sacerdos, sed a censuris potest Laicus in illo articulo absolvere, quia in tali casu censetur Ecclesia per episcopiam ita velle, & potestatem ad hoc necessariam concedere. Ita Gloss. c. postoratus de off. ord. §. prae-
 nia Panor. a nobis de sentent. excommunicat. Angel. v. absolutio 3 nu 17 Armill. eod. v. nu. 40. ubi citat D. Tho. Anson. in sum. Dian. v. absol. a censur. nu 57. Ubi citat Laym. Et ex Marchino addit, ita observandum esse in praxi, cum sit opinio non solum probabilis, sed etiam ex qua nullum inconueniens sequitur, quin potius magna utilitas morientis. Quod verò Zambri. ait in decis. aur. cap. 7. dub. 2. nu. 7. Id quidem posse Diaconum non tamen alium, caret fundamentum, cum de hoc nihil habeatur in iure. Et episcopia in qua solum versamur, aequè in Laico militet atque in Diacono, ob eandem rationem, nempe ob necessitatem morientis.

§. III.

De potestate Regularium ad dispensandum.

1 Regulares possunt aperire litteras penitentiariae Romanae, & secundum eas dispensare.

2 Regulares possunt dispensare in omni irregul. proveniente ex minori delicto, occulto, & ubi id conceditur Episcopis de quo varia exempla proponuntur 3. & seqq.

3 Regulares possunt dispensare in omnibus votis, & iuramentis reservatis Episcopis, & seq.

16 Non autem in reservatis Papae quae sunt quinque 12. & 22. fallit tamen in diversis casibus.

19 Votum transmarinum; ad limina, & composit. est

reservatum, etiam factum ex sola devotione, & 24.

25 In voto Religionis potest Regularis dispensare in diversis casibus.

29 Item in voto castitatis.

32 Sed observandum quomodo fuerit conceptum.

33 In voto absoluto castitatis dum subest periculum incontinentiae possunt Episcopi, & Regul. dispensare.

35 Quomodo estimandum illud periculum.

13 In votis, & iuramentis, non dispensatur in praesentia iudicium tertii.

14 Satis commutare votum, quam absolute dispensare. Non semper potest dispensare in voto, qui potest illud irritare ibid.

15 An possit quis commutare suum votum proprio arbitrio.

Gregorius XIII. concessit Soc. Jesu, & Gut Patres expositi a suis Superioribus audiendis confessionibus, possint aperire litteras Apostolicas, seu supremam penitentiariae, & secundum ipsarum tenorem absolvere, & dispensare, perinde ac si forent graduati in Theologia, vel sacris Canonibus; cum ad tales solum ejusmodi litterae dirigi sint solite. Compend. privil. Societ. v. confessores §. 3. Portel. v. conf. approb. n. 34. Capuce. in annot. ad Casar. eod. v. & Ro. der. 10. 1. q. 6 3. a. d. Quomodo verò Confessarius se gerere debeat, in aperiendis ejusmodi litteris, vide Portel. loc. cit. Sanch. de matr. lib. 8. d. 34. & Bonac. d. 1. de leg. q. 2. par. 2. tomo 2. operum.

Eugenius. IV. concessit Minoribus & Sixt. IV. Minimis, facultatem dispensandi toties quoties, in omni irregularitate, quae provenit vel ex minori delicto, vel ex quovis alio occulto, (*) prout jus commune permittit Episcopis. B. quae incipit: Sedes Apostolica. Vega in sum. v. absolutio casu 43. Portel. v. confessor. nu. 32. Casar. (*) Potestas dispensandi data Regularibus est favorabilis, & ideo extendenda Sanch. in sum. lib. 4. cap. 43. num. 5.

Q. r. abso.

REGIA
 GYLAUVN
 ET
 NMENTARIUM
 IN REGILAS
 NCELLANUS
 POSTOLICOR

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN